

ководили и възпламенявали тия достойни родни синове на България.

Въ тоя великъ день чувствува се паметъта на Оногова, който громко и съ „обнаженъ мечъ“ повика българския народъ на новъ животъ. Той, Царьтъ Освободителъ, провикналъ се бѣ: стани изъ гроба българино!... и въ тоя часъ побѣди животътъ смъртъта, побѣди свѣтлината тъмнината! Народътъ ни съзна своето човѣшко достоинство, той се пробуди и съзна своята сила, своето право, своето достоинство! Познава ли мировата история по възвишенъ моментъ за човѣшкото самосъзнание отъ тоя?

Въ тоя часъ на всенародно тържество чувствуваше се, че дългата редица отъ гробници, пълни съ скръбъ и сълзи на миналото, се обърнали въ весели и плодородни поля. Царуващата гробна тишина — въ пролѣтна живостъ, духовната слабостъ — въ сила, отчаянето — въ надежда и бодростъ, България възкреси виновника на това велико всенародно празденство — Царя-Освободителъ, по чийто мощенъ зовъ българскиятъ народъ стана отъ гроба!

* * *

Прѣзъ цѣлия тоя паметенъ день славеше се и величаше се паметъта на Царя-Освободителя и героитѣ, негови сподвижници въ великото освободително дѣло на нашата земя... Така по 9 часа вечерьта едно факелно шествие отъ 25,000 множество столични граждана се отправиха къмъ стария паметникъ на Царя-Освободителя; за центъръ на това шествие служеше возеното на кола историческо „Черешово топче“, освѣтлявано отъ бенгалски огньове. Прѣдъ тоя паметникъ Антонъ Франгя държалъ една